

[Aksel Larsen.]

Vej, maa man lade Rigsdagen direkte beslutte det.

I øvrigt vil der ikke ske noget ved, at man vedtager denne Lex Schimmelmänn og derefter tager fat paa at bringe Straffelovstillæggets Ord i fuldkommen utvetydig Overensstemmelse med dets Fædres Mening og med Folkets Retsopfattelse.

Den højtærede Justitsminister redegjorde for, at det er muligt og heller ikke grundlovsmæssigt ukorrekt at fratage en allerede naturaliseret det danske Statsborgerskab, han har erhvervet, og den højtærede Justitsminister redegjorde for, hvorledes Skikken er i saa Henseende i en Række andre Lande. Vi har det ligesaadan her. Vi har ved en ekstraordinær Lovgivning efter Krigen ogsaa haft Love, der gjorde det muligt at tage den danske Statsborgerret fra Folk, der enten havde erhvervet den paa visse Maader, eller som havde gjort sig fortjent til Fortabelse af den ved deres Ægteskab med tyske Statsborgere under Besættelsen. Det er altsaa en Praksis, vi kender, og da det nu engang ordnes ved Lov, om man skal have dansk Statsborgerret eller miste dansk Statsborgerret, er det fuldkommen i sin Orden, at Rigsdagen tager Stilling til, om dansk Statsborgerret skal fratages Lensgreve Schimmelmänn. Jeg mener, at man ikke behøver at opfatte det, som om Lovforslagets Afsnit om Fratagelse af Statsborgerret udelukkende er udformet saa at sige af Hævngerrighed, nej, Forholdet er det, at Lensgreve Schimmelmänn fik dansk Indfødsret i 1927 efter at have opholdt sig her i Landet i 2 Aar. Normalt er det Skik og Brug, at udenlandske Statsborgere ikke kan faa dansk Indfødsret, før de har opholdt sig her i Landet i 15 Aar, i visse Tilfælde forlanges der 18 Aar, kun for Svenskere og Nordmænd gør man en Undtagelse, idet man i Almindelighed anser 12 Aar for tilstrækkelig. Hvis det havde drejet sig om en Tysker, der var kommet hertil og havde faaet en Stilling som Landarbejder, er jeg sikker paa, at han ikke efter 2 Aars Ophold vilde have faaet dansk Indfødsret, saa vilde man have sagt: Du kan vente 18 til 20 Aar. Jeg ved fra min Beskæftigelse med Indfødsretslovgivningen og den Praksis, der udøves saavel fra Indenrigsministeriets som fra Rigsdagens Side, at man i Almindelighed absolut forlanger fast Ophold og Erhverv i Danmark i mindst 15 Aar, før man overhovedet vil diskutere, om udenlandske Statsborgere kan erhverve dansk Indfødsret.

Hvis man havde behandlet Kong Schim-

melmänn til Lindenberg paa samme Maade, som man har behandlet de mange hundrede Jørgen Hattemagere, der i Aarenes Løb har faaet dansk Indfødsret, saa vilde Lensgreve Schimmelmänn ikke have naaet at faa dansk Indfødsret før den 9. April 1940. Jeg ved ikke, hvad Indenrigsministeriet og Rigsdagen har ment, da de gav Lensgreven denne Favørstilling, men det ser mildest talt ikke godt ud, at Rigmanden, Godsejeren behandler man saadan. Hvis han var blevet behandlet efter de almindelige Regler, havde han, som sagt, ikke naaet at faa Indfødsret før den 9. April 1940. Vi bliver let enige om, at hvis det havde udviklet sig saadan, hvis han endnu den 9. April 1940 havde været tysk Statsborger, omend bosat paa Lindenberg, og hvis han havde indgivet Ansøgning om dansk Indfødsret og faaet det bevilget under den tyske Besættelse, saa vilde man ganske automatisk i 1945 have frataget ham denne Indfødsret, idet man vilde have sagt: det har vi givet ham, fordi Tyskerne var i Landet. Hvis man altsaa vil behandle Lensgreve Schimmelmänn paa den Maade, som de, der skal have dansk Indfødsret, ellers behandles, saa burde man nu tage Konsekvensen og sige: der er begaaet en Fejl i 1927, og det er meget usmægeligt, at man begik denne Fejl for at fedte for en tysk Rigs greve. Det maatte man sige. Vi begik en Fejl i 1927, og vi tager Konsekvensen af den og fratager ham hans danske Statsborgerret. Jeg kan ikke afgøre, om han saa faar sin tyske Statsborgerret igen, men jeg skulde tro, at han vilde faa det, og jeg har for øvrigt ikke noget imod, om man i dette konkrete Tilfælde ordnede det paa den Maade, at man fratog ham hans danske Statsborgerret, og at man medvirkede til, at han fik sin tyske Statsborgerret — det vilde sikkert heller ikke være saa vanskeligt —, og saa er hans Godser hjemfaldet til Konfiskation efter Reglerne for Konfiskation af tysk og japansk Ejendom.

Jeg mener altsaa, at de, der har en juridisk Samvittighed — og disse Folk har somme Tider en Samvittighed af en lidt anden Slags end vi andre, i hvert Fald har de ofte mange flere Betæneligheder —, kan berolige denne juridiske Samvittighed med, at det vil være i bedste Overensstemmelse med alt, hvad der er Praksis og Jura og Lovgivning i dette Land, om man forfarer saadan.

Jeg beklager, at den højtærede Justitsminister paa den ene Side har erklæret, at han er villig til i et Udvalg at drøfte, hvorvidt man skal indføre generelle Regler om helt andre, og at han ikke har noget imod,